

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Magánálom

Szürkül az ég, szeptemberedve,
emlékezik szemtemberekre,
pedig még észak nyara tombol,
kilép a hűvös nyugalomból,
kirug a rénszarvasbőr hámból,
a délkörök rostélya lángol –
ma mégis elszeptemberedve
cseppekbe gyűl az indák nedve,
csilléket futtatnak a drótok,
szállítanak svédet, livet, gótot,

fenn, messze, túl a lila párán
visong a vadlibaszivárvány,
mikor az öznyomra meredve
már álmosan legyint a medve,
ledől s az első álom árán
szelidebb mint a naposbárány,
magánálomban megjelennek
az őrjögők s a szelid szentek,
esik a vadvirágházakra,
a seregekbe sorolt fákra,
a vörös viking kikötőkre,
fenyves-múltra, fűves jövőkre,
pedig a virágkórusokból
még észak heves nyara tombol,
a rövid nyár – szeptemberedve
borul az üres tengerekre...
Hatvanszorosaként e nyárnak
ha őszeim végleg bezárnak,

legalább hatvan emberöltő
időnyit kap néha a költő
és hatvan költőnél tovább a
nyarat, költőt görgető fáma,
s a fáma hatvanszorosánál
tovább eltart egy jó szivárvány
s hatvan szivárvány-hosszan élnek
szeptembertelen költemények
fenn, messze túl a lila párán,
ahol a vadlibaszivárvány – – –
Magánvilág, segítsd a csendet,
melyet a magány megteremtett.

Szüless tovább

Ellenfényben bogarak szállnak,
 Ma sem lesz vége a világnak,
 csak mint a könnyűség a hőre
 esik a kék égbe előre,
 csak mint a lila pille-pompa
 kissé a spóráit kidobja,
 kicsit a nyelvek szivárványán
 lángot okád szét, mint a sárkány,
 csak mint a nehéz, vizes fenyvek
 rázzák e zöld, rugalmas enyvet,
 megpróbál ma is szabadulni,
 mintsem hogy függjön, inkább hullni,
 élébe menni a halálnak -
 de nem: csak pihéi ha szállnak,
 a többi képtelen repülni,
 szélre vagy repülőre ülni,
 a többi lent, a zúzos mélyben
 megszületik, hogy mégse éljen.
 Fia egy félelmetes éjnek,
 szüless tovább újabb esélynek,
 feszülj, szakadj ezer darabra,
 melyek nem ütnek már e rabra,
 kinek sorsa, hogy végig állja
 átkozódva vagy prédikálva.

